

מִן הַתּוֹרָה, בְּאֵינּוֹן עֲרִיזוֹת בַּאִסּוּרֵי עֲרִיזוֹת, הֲאִי מִמָּנָא וְכַמָּה אֶלֶף
 וְרַבָּן דִּיעֲמִיָּה זֶה הַמְמוֹנָה וְעָמוּ כַּמָּה אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת מִלֵּאכֵי חֲבֵלָה, כְּלָהּ
 קַיִימֵי עֲלִיָּה כּוֹלָם עוֹמְדִים עֲלֵיו, (ס"א לְסַאָבָא לִיָּה וְלִמִּדִּין לִיָּה) לְאֶתְדָנָא
 לִיָּה לְדוֹן אוֹתוֹ וְלִהְעֲנִישׁ אוֹתוֹ כְּמָה דְאֶתְמַר בְּאֵינּוֹן אֶתְרִנִּין כְּמוֹ
 שְׂבִיאָרְנוּ בַּפְתָּחִים הָאֲחֵרִים.

כל אותם ששתו בבית הדין הכוס ונענשו ניצלים מכוס התרעלה

תָּא הָזִי בֵּא רֵאָה, הֲאִי מִמָּנָא בִּידֵיָּה פְּסָא חֲדָא זֶה הַמְמוֹנָה בִּידוֹ
 כּוֹס אַחַת, וְאֶקְרִי (יִשְׁעִיָּה נֵא) כּוֹס הַתְּרַעְלָה וְנִקְרָאֵת כּוֹס הָרַעַל שְׁבוּ
 עוֹנְשִׁים וְיִסּוּרִים כּוֹס חֲמָתוֹ וְנִקְרָא גַם כּוֹס הַכַּעַס שְׁהִי"ת כּוֹעַס עֲלָיו וְלִכֵּן מִעֲנִישׁוּ
 [מד], וְכָל אֵינּוֹן קְטוּלֵי בֵּית דִּין וְכָל אוֹתָם שְׁנֵהֲרָגִים ע"י בִּי"ד,
 דְּאֶתְקַטְלוּ, אוֹ אֶתְעֲנָשׁוּ עַל חוֹבִין אֲלֵין שְׁנֵהֲרָגוּ אוֹ נִעֲנָשׁוּ עַל
 עֲבִירוֹת אֵלוֹ, כְּלָהּ אֶתְעַקְרוּ מֵאֲלֵין סְטְרִין מִסְּאָבִין כּוֹלָם נִעַקְרוּ
 מֵאֵלוֹ הַכּוֹחוֹת שֶׁל הַסְטְרָא דְטוּמְאָה, וְלֹא אֵית לֹון חוֹלְקָא בְּהוֹן וְאִין
 לְסְטְרָא אַחֲרָא חֵלֶק בְּהֵם וּבְהֵאִי פְּסָא דְאֶקְרִי כּוֹס הַתְּרַעְלָה וְלֹא בּוּזָה
 הַכּוֹס הַנִּקְרָא כּוֹס הַתְּרַעְלָה, בְּגִין פְּסָא אֶתְרָא דְשָׁתוּ בְּקַדְמֵיתָא
 וְהִטְעֵם הוּא כִּיּוֹן שְׂקִיבְלוֹ עוֹנֵשׁם כֹּאן ע"י בִּי"ד וְשָׁתוּ קוֹדֵם שֶׁהִגִּיעוּ לְבִי"ד שֶׁל מַעְלָה כּוֹס אַחֵר

אור הרשב"י

[מד] ע"פ המלבי"ם בישיעה פרק נא פסוק יז.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / העלחה טל' 02-6249000

דהיינו קיבלו עונשם כאן, ועי"ז נתכפר חובם, לכן אין לסטרא אחרא חלק בהם. **וְכָל אֵינּוֹן דִּלָּא שָׁתוּ הָהוּא כֶּסֶף דְּבֵית דִּין** וכל אלו שלא שתו אותו הכוס והעונש של בית דין של מטה, **לְאַתְעֻקְרָא מִהַאי כּוּס הַתְרַעְלָה** שעל ידו היו נעקרים מן כוס התרעלה של סטרא אחרא לעולם הבא, **לְבַתָּר פִּד נְפִיק נְשָׁמְתִיה מִהַאי עֲלָמָא** לאחר מיתתם כאשר יוצאת נשמתם מהעולם הזה, **הַאי מְמַנָּא וְכָל אֵינּוֹן דְּעַמִּיה** זה הממונה וכל מלכי חבלה שעמו, **אֲחִירָן בִּיה** אוחזים בו ובנשמתו **וְדָא הוּא (עמוס ח) יוֹם הַפֶּהר** ועליו נאמר שיום המיתה הוא יום המר, **וְרֵוֵי לָהּ לְהַאי נְשָׁמְתָא** ומשקים לנשמה זו, **מִכְפָּה דִּינִין מִשְׁנַיִן אֵלִין מֵאֵלִין** מכמה עונשים משונים אלו מאלו.

ג' טיפות מרות שנופלות בכוס התרעלה וחורגות את האדם

בְּהִיכְלָא דָּא, קִימָא חָד רִוְחָא בהיכל זה השני עומד רוח אחד, **דְּאֵלִין מְמַנָּן תְּחֻתִיה** שכל אלו הממונים שנזכרו לעיל עומדים תחת ממשלתו, **וְדָא הוּא נִיאֲצִירִיא"ל** והוא נקרא ניאציריא"ל. **מִהַאי רִוְחָא תְּקִיפָא** מזה הרוח החזק, **נְפִיקִי תְּלַת טִיפִין, מְרִירָן** יוצאות ג' טיפות מרות, **דְּנִפְלִי בְּהַאי כּוּס הַתְרַעְלָה** שנופלות בכוס התרעלה, הניתן לחייבי בית דין שלא קיבלו את עונשם בעוה"ז כנ"ל. **חָד אֲקָרִי חֲצָ"ן** הטיפה הראשונה נקראת חצץ. **וְחָד, אֲקָרִי מֵר הַמּוֹת** ואחת נקראת מר המות **וְחָד אֲקָרִי קוּבַע"ת** ואחת נקראת קובעת, (ד"א וְכָלְהוּ מִתְפַּנְשִׁי לְהַאי

כוס לְבַתָּר) וְאֵלֶיךָ תֵּלֵת טִיפֵיךָ נִפְלוּ לְבַתָּר מֵהָאֵי כּוֹס ואלו הג' טיפות נופלות אח"כ מזה הכוס התרעלה, (נִפְקֵי תֵּלֵת טִיפֵיךָ) (ס"א דְּהֵיָא) בְּהֵיָא חֶרְבָּא דְּקַטְלָא בְּנֵי נְשָׂא באותה חרב של מלאך המות שהורגת בני אדם, בְּמָה דְּאוּקְמוּהָ וכמו שכתבו רז"ל במסכת ע"ז (כ ע"ב) דהטיפה בחרב של מלאך המות גורמת שהאדם מת, שיסריח, ושיהיו פניו מוריקות, ה' יצילנו (ע"פ פרדס רימונים).

בפתח השלישי נידונים המשקרים באות ברית קודש שנטמאו בגויה

פֶּתַח תְּלִיתָא הַפְתַּח הַשְּׁלִישִׁי בְּשַׁעַר הַשְּׁנַיִ, בֵּיהּ קִיּוּמָא מְמַנָּא חָד סְנַגְדִּיאָל שְׁמִיָּהּ בו עומד ממונה אחד ששמו סנגדיא"ל, וְהָאֵי אֵיחֻ מְמַנָּא וזה הוא ממונה, עַל כָּל אֵינֻן דְּעֵיִלֵי הָאֵי בְּרִית קְדִישָׁא על כל אלו שהכניסו את הברית קודש, בְּאֵינְתוּ אֲחָרָא באשה אחרת, דְּהֵיִנּוּ בְּגוּיָה כַּדְּמַפְרֵשׁ וְאֵזִיל, דְּאֵיחֻ מֵהֵוּא סְטָרָא דְּאֵל נִכְרַ שְׁהִיא מִצַּד אַל נִכְרַ. וְכָל אֵינֻן דְּמַחְבְּלֵי אֲרַחֲיָהּ בְּדָא וְכָל אלו שהם שמשחיתים דרכם בזה שהולכים אצל גויה [מה], וּמְשַׁקְרֵי בְּאֵת

אור הרשב"י

שהגיד לו שבא על שפחתו כיחש לו ולא הודה בה, עד שאמר לו הרב עתה תראה כי אוציאנה את הארורה ההיא לפניך, ונתן הרב ידו על האיש ההוא ויוציאנה מעליו כדמותה כצלמה שית זונה ונצורת לב, ויכירה ויאמר צדקה ממני.

וכמעט שפרחה נשמתו ונפל לפני רגלי הרב

[מה] ואיתא בספר חמדת ימים (חדש אלול – פרק א אות לד–לה) וז"ל: ובימי הרב זלה"ה מעשה היה שבא לפניו אחד מעשירי עם לנסותו והגיד לו הרב כי שבע תועבות בלבו וכל פרטי העבירה אשר פעל ועשה וגם כן אמר לו הרב ז"ל שבא על שפחתו הגויה, ובכל העבירות הודה ולא בוש, רק בעבירה

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

קַיִמָּא קַדִּישָׁא ומשקרים באות ברית קודש, הַאִי מִמְנָא זֶה הַמְמוּנָה

אור הרשב"י

התשובה לא מצא עזר כנגדו כי אם לקרות בספר הזוהר, ואף על פי שהיה יודע בו שאינו מבין בקריאתו מאומה והיה קרוב לטעות כמה טעויות בקריאתו אף על פי כן אמר לו שיקרא תמיד בו לפי שהן הן הדברים הנקננין באמירה, ואף קוצץ ומכניע הקליפה בל יראה ובל ימצא וחותרם פי שטן מלהשטין עליו. עכ"ל החמדת ימים.

כ' האריז"ל בשער רוח הקודש (דף יד עמוד א) וז"ל: דע כי אריז"ל (סוטה ג' ע"ב) הבא על הגויה קשורה בו ככלב, וכונת חז"ל היא, כי הבא על הגויה יתגלגל אחרי מותו ככלב. ובוזה תבין סוד נפלא משה ענו ככלב רגלו (תהלים ק"ה) כי הנה יוסף נמר בדעתו לזרוק הטפות ההם באותה גויה, אלא שראה לפניו אקונין של אביו כמ"ש רז"ל (שם ל"ו ע"ב) וכן אמרו שם בגמ' על פ' יובא הביתה לעשות מלאכתו (בראשית ל"ט) חד אמר מלאכתו ממש וכו', והנה אם החטא בא לידי פועל ח"ו, והיה בא על הגויה היה מוכרח להתגלגל ככל"ב. אבל כיון שחזר בו לכן נצול מן הכלב, אבל כיון שחטא במחשבה ויצאו טפות זרע מבין צפרניו, לכן ניתן תמורתו הכב"ל תמורת כל"ב ותמורת היותה נקשרת [בו] ככלב בגלגול, נקשר עתה בחייו ככלב, ולכן ניתן בבית הסוהר עשרה שנים. כנגד עשרה טפות הזרע שיצאו ממנו, וזשה ענו ככלב רגלו ברזל באה נפשו (תהלים ק"ה) ר"ל ענו ככלב רגלו של הגוף, ועם היותו ככל

ויאמר הטאתי והישר העותי, וחזר הרב עליו השלום והשיב את נשמתו אליו והאיש צועק בקול מר בכה ויתחנן לפני הרב לאמר הסר מעלי רק את המות הזה, ואמר לו זאת לך למען תדע כי באמת אמרו רז"ל כי הבא על הגויה תקשר עמה ככלב עד עולם הבא ולכן היא קשורה עמך ואינה יוצאה רק בתשובה גדולה ובתיקונים, והשיב האיש ההוא הנני מוכן לקבל ארבע מיתות בית דין, אז השיב לו הרב תקונך הוא בשריפה, וכשומעו האיש כך הוציא מעות מכיסו לקנות עצים לשורפו. אמר לו הרב אין דינינו כדין אומות העולם כי בדין ישראל צריך להשליך פתילת עופרת רותח לתוך פיך, השיב האיש ההוא יהיה כמו שיהיה אני אמות, ואז צוה הרב שיקנו עופרת ויביאו ויתנו על האש ואמר לו הרב שיאמר וידוי שכיב מרע וכן עשה, ואמר לו השליך עצמך ארצה והשליך עצמו ארצה, אמר לו פשוט ידיך ופשט, סגור עיניך וסגור, פתח פיך ופתח, מיד השליך לו מיני מתיקה שהיה מזומן להרב עליו השלום ואמר לו וסר עוניך וחטאתך תכופר גם ה' העביר חטאתך לא תמות, והעמידו הרב מעל הארץ וכתב לו תקוני נפשו ובכלל התקון צוה עליו שיקרא בכל יום ויום חמשה דפים מספר הזוהר, אף כי הגיד לו כי מנעו ה' מחכמה זאת ולא ידע איתו מאומה אפילו הכי צוה עליו שיקרא גם באין מבין לתקן את נפשו, ומת האיש ההוא בתשובה שלימה ע"כ: הנך רואה דלתקון